

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ในบทนี้คณะผู้วิจัยได้นำเสนอภาพรวมของการวิจัยเรื่อง สำนวจความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาที่ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกของมหาวิทยาลัยเอกชนในจังหวัดเชียงใหม่ ตามลำดับต่อไปนี้

- 5.1 บทย่อของการวิจัย ซึ่งประกอบด้วย วัตถุประสงค์ของการวิจัย และวิธีดำเนินการวิจัย
- 5.2 สรุปผลการวิจัย
- 5.3 อภิปรายผล
- 5.4 ข้อเสนอแนะ
โดยมีรายละเอียดดังนี้

5.1 บทย่อของการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภูมิหลังทัศนคติ และพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษและเพื่อสำวจความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาที่ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำวจ โดยการวัดความสามารถในการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารจากการสัมภาษณ์นักศึกษาชั้นปีที่ 3 ที่ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก และเพื่อสำวจทัศนคติและพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนของนักศึกษาดังกล่าว

กลุ่มประชากรของงานวิจัยนี้เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 รหัส 55 จากทุกสาขาของมหาวิทยาลัยพายัพที่ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกและสอบผ่านรายวิชาภาษาอังกฤษทั้ง 4 รายวิชาได้แก่ รายวิชาภาษาอังกฤษ 1 (GE 108) รายวิชาภาษาอังกฤษ 2 (GE 109) รายวิชาภาษาอังกฤษ 3 (GE 208) และรายวิชาภาษาอังกฤษ 4 (GE 209) ภายใน 4 ภาคการศึกษาต่อเนื่องกัน ทั้งนี้ไม่นับรวมนักศึกษาที่เทียบโอนรายวิชา และนักศึกษาที่มีประวัติการลงทะเบียนเรียนซ้ำในรายวิชาภาษาอังกฤษทั้ง 4 รายวิชาดังกล่าว โดยได้รวบรวมรายชื่อและจำนวนนักศึกษาที่เป็นกลุ่มประชากรจากสำนักทะเบียนและบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยพายัพ ปีการศึกษา 2555 ได้เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 504 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้สุ่มมาจากการกำหนดขนาดตัวอย่างโดยใช้สูตรคำนวณของยามานะ โดยยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อน 5% ได้กลุ่มตัวอย่าง 219 คน ผู้วิจัยจึงได้เลือกใช้วิธีสุ่มเชิงช่วงชั้นอย่างมีสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) เพื่อให้มั่นใจว่าได้กลุ่ม

ตัวอย่างครอบคลุมจากทุกสาขาวิชาในมหาวิทยาลัยพายัพ วิธีการสุ่มเชิงช่วงชั้นอย่างมีสัดส่วนเริ่มต้นด้วยการแบ่งประชากรออกเป็นช่วงชั้นตามคณะ และชั้นปี ต่อจากนั้นผู้วิจัยได้กำหนดจำนวนตัวอย่างในแต่ละช่วงชั้นโดยวิธีการสุ่มเชิงช่วงชั้นอย่างมีสัดส่วน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ แบบสอบถาม แบบสอบถาม ประกอบด้วย 3 ส่วนคือ แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับ สาขาวิชา สายการเรียน เกรดเฉลี่ยรวม เกรดเฉลี่ยรายวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 4 ข้อ แบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษ จำนวน 5 ข้อ และ แบบสอบถามพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษ จำนวน 7 ข้อ

แบบสัมภาษณ์ประกอบด้วยคำถามจำนวน 10 ข้อ แบ่งออกเป็น 4 ระดับ เพื่อวัดระดับความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

การสัมภาษณ์แบบนี้ผู้สัมภาษณ์จะทำการสัมภาษณ์ตามคำถามที่ได้สร้างขึ้นและพิมพ์ไว้ในแบบสัมภาษณ์สำหรับผู้สัมภาษณ์ทุกคน ผู้รับการสัมภาษณ์ทุกคนตอบคำถามชุดเดียวกัน โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษที่ดัดแปลงจากเกณฑ์ของ พัชรดา วงศ์ใจหาญ (2546)

แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรมทางสถิติ

5.2 สรุปผลการวิจัย

5.2.1 ภูมิหลัง

จากการศึกษากลุ่มตัวอย่างพบว่า

1. กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับการศึกษา ก่อนเข้าศึกษาที่มหาวิทยาลัยพายัพในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 93.5
2. กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะมีเกรดเฉลี่ย ระหว่าง 2.01-3.00 คิดเป็นร้อยละ 36.5 รองลงมาคือ ระหว่าง 3.01-4.00 คิดเป็นร้อยละ 27.9 มีเพียงร้อยละ 5.9 ที่มีเกรดเฉลี่ยระหว่าง 1.00-2.00 ตามลำดับ
3. กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะมีเกรดเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษ ระหว่าง 3.01-4.00 คิดเป็นร้อยละ 45.7 รองลงมาคือ ระหว่าง 2.01-3.00 และ 1.00-2.00 คิดเป็นร้อยละ 32.0 และ 22.4 ตามลำดับ

5.2.2 ทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาจำนวนและร้อยละของทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างพบว่า

1. ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นมีค่าระหว่างปานกลางถึงมากที่สุด โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อ 2. ท่านคิดว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญมากน้อยเพียงใด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.72 และประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ข้อ 4. ท่านคิดว่าทักษะในการสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษของท่านอยู่ในระดับดี มากน้อยเพียงใด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.57 อยู่ในระดับปานกลาง สำหรับโดยภาพรวม พบว่ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 อยู่ในระดับมาก

2. ระดับทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 74.4 รองลงมาคือระดับมากที่สุดและระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 14.2 และ 10.5 ตามลำดับ

5.2.3 พฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างพบว่า

1. ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมมีค่าระหว่างน้อยถึงปานกลาง โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อ 1. ท่านฟังเพลงภาษาอังกฤษบ่อยมากน้อยเพียงใด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.54 มีพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษอย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง และประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ข้อ 5. ท่านอ่านหนังสือหรือหนังสือพิมพ์ที่เป็นภาษาอังกฤษบ่อยมากน้อยเพียงใด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.19 มีพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษน้อยกว่าเดือนละ 1 ครั้ง สำหรับโดยภาพรวม พบว่ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.87 ซึ่งแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยน้อยกว่าเดือนละครั้ง

2. ระดับพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษโดยภาพรวมส่วนใหญ่จะอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 42.5 รองลงมาคือระดับน้อย และระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 29.7 และ 22.8 ตามลำดับ

5.2.4 ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้สัมภาษณ์ใช้คำถามชุดเดียวกันจำนวน 10 ข้อ โดยลักษณะคำถามแต่ละคำถามจะบ่งบอกถึงระดับความสามารถในการพูดกล่าวคือ

คำถามข้อที่ 1-6 บอกความสามารถในการพูด 2 ระดับคือ

1. ระดับต้น (Elementary Proficiency) ผู้พูดสามารถเข้าใจคำถามและประโยคบอกเล่าอย่างง่าย ๆ โดยถามและตอบได้ด้วยความรู้ทางภาษาที่อยู่ในวงจำกัด

2. ระดับใช้งานได้ในวงจำกัด (Limited Working Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดในสถานการณ์พื้นฐานทางสังคมได้ เช่น การแนะนำตัว การสนทนาอย่างง่าย ๆ ที่มีได้เตรียมตัวมาก่อน เช่น เรื่องเกี่ยวกับตนเองและครอบครัว

คำถามข้อที่ 7-9 บอกความสามารถในการพูดระดับเริ่มของมืออาชีพ (Minimum Professional Proficiency) ผู้พูดสามารถสนทนาเรื่องราวต่างๆ ด้านอาชีพและสังคมได้ รวมถึงเรื่องที่ต้องใช้ความรู้เฉพาะสาขา

คำถามข้อที่ 10 บอกความสามารถในการพูดระดับมืออาชีพเต็มรูปแบบ (Full Professional Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดได้คล่องแคล่วและถูกต้องในการสนทนาทุกระดับ โดยมีความบกพร่องด้านการออกเสียง และไวยากรณ์เล็กน้อยและสามารถโต้ตอบได้อย่างเหมาะสมทุกเรื่อง แม้สถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างพบว่า

1. กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการฟัง-พูดประโยคบอกเล่าอย่างง่าย ๆ ฟัง-พูดเกี่ยวกับสถานการณ์พื้นฐานทางสังคมเช่น การแนะนำตัว การสนทนาอย่างง่าย ๆ ที่มีได้เตรียมตัวมาก่อน เช่น ฟัง-พูดเรื่องเกี่ยวกับตนเองและครอบครัวในระดับปานกลาง

2. กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการฟัง-พูดเรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับอาชีพ สังคม รวมถึงเรื่องที่ต้องใช้ความรู้เฉพาะสาขาได้ในระดับต่ำ

3. กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการฟัง-พูดเกี่ยวกับเรื่องราวหรือสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคยหรือไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวันในระดับต่ำ

จากการศึกษาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาในภาพรวมพบว่าระดับความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 37.0 อยู่ในระดับ 3 (ความสามารถในการพูดในระดับเริ่มของมืออาชีพ (Minimum Professional Proficiency)) ผู้พูดสามารถสนทนาเรื่องราวต่างๆ ด้านอาชีพและสังคมได้ รวมถึงเรื่องที่ต้องใช้ความรู้เฉพาะสาขา รองลงมาคือระดับ 2 (ความสามารถในระดับใช้งานได้ในวงจำกัด (Limited Working Proficiency)) ผู้พูดสามารถพูดในสถานการณ์พื้นฐานทางสังคมได้ เช่น การแนะนำตัว การสนทนาอย่างง่ายๆ เรื่องเกี่ยวกับตนเองและครอบครัว ที่มีได้เตรียมตัวมาก่อน) คิดเป็นร้อยละ 30.6 สำหรับระดับ 1 (ความสามารถในการพูดระดับต้น (Elementary Proficiency)) ผู้พูดสามารถเข้าใจคำถามและประโยคบอกเล่าอย่างง่ายๆ โดยถามและตอบได้ด้วยความรู้ทางภาษาที่อยู่ในวงจำกัด) และระดับ 4 (ความสามารถในการพูดระดับมืออาชีพ เต็มรูปแบบ (Full Professional Proficiency)) ผู้พูดสามารถพูดได้คล่องแคล่วและถูกต้องในการสนทนาทุกระดับ โดยมีความบกพร่องด้านการออกเสียงและไวยากรณ์เล็กน้อยและสามารถโต้ตอบได้อย่างเหมาะสมทุกเรื่องแม้สถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย) มีสัดส่วนใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 16.4 และ 16.0 ตามลำดับ (จากตารางที่ 15)

5.3 อภิปรายผล

สิ่งที่ค้นพบจากการวิจัยครั้งนี้ทำให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนขึ้นเกี่ยวกับภูมิหลัง ทักษะ และพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก รวมทั้งได้ทราบระดับความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ที่ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก โดยคณะผู้วิจัยจะอภิปรายผลการวิจัยดังนี้

1. นักศึกษาส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทำให้ความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษก่อนเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยพายัพค่อนข้างใกล้เคียงกันก่อน นอกจากนั้นยังพบว่าเกรดเฉลี่ยรวมของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง และมีเกรดเฉลี่ยวิชาการศึกษาทั่วไปภาษาอังกฤษอยู่ระดับปานกลางเช่นกัน

2. ในส่วนทัศนคติที่นักศึกษามีต่อวิชาภาษาอังกฤษ พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่คิดว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญมากที่สุด และคิดว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นสำหรับงานในอนาคตมากที่สุด นอกจากนั้นนักศึกษาส่วนใหญ่ชอบภาษาอังกฤษในระดับปานกลางถึงระดับมาก แต่นักศึกษาส่วนใหญ่ยอมรับว่ามีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับน้อยถึงปานกลาง และเห็นพ้องกันว่าจำเป็นต้องพัฒนาทักษะในการสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษของตนเองในระดับมากที่สุด ผลที่ได้จากการวัดทัศนคติของนักศึกษาต่อวิชาภาษาอังกฤษสรุปได้ว่าทัศนคติของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษซึ่งเป็นข้อได้เปรียบของผู้สอนที่ต้องคำนึงถึงเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและเพื่อให้นักศึกษาสามารถพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ

สุรางค์ โค้วตระกูล (2553 : 396) ที่ว่า “ถ้าบุคคลมีทัศนคติบวกต่อสิ่งใด ก็จะมีพฤติกรรมที่จะเผชิญกับสิ่งนั้น และถ้ามีทัศนคติลบ ก็จะมีผลเสีย” หากผู้สอนภาษาอังกฤษสามารถปรับวิธีการเรียนการสอนที่ทำให้ให้นักศึกษามีทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้นอีกทั้งยังมีความชอบในการเรียนภาษาอังกฤษ และนำไปสู่การเอาใจใส่และฝึกฝนภาษาอังกฤษมากขึ้น ซึ่งจะมีผลให้นักศึกษาสามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของตนให้ดีขึ้น สอดคล้องกับแอนดรูว์ บิ๊ก (2556) และเนตรปรียา ชุมไชโย (2548) ที่ให้ความเห็นเกี่ยวกับทัศนคติมีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษว่าการที่มีทัศนคติที่ถูกต้องต่อภาษาอังกฤษจะทำให้การเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้นดังนั้นผู้เรียนต้องปรับทัศนคติให้ดีขึ้นเพราะอุปสรรคที่สำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษคือทัศนคติ นอกจากนี้ Gardner (1972) และ Littlewood (1984) (อ้างถึงใน ดีเด่น เบ็ญฮาวัน 2556) ได้กล่าวว่าความสำเร็จของการเรียนภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศขึ้นอยู่กับความถนัดและทัศนคติของผู้เรียนสอดคล้องกับ Nelson and Jacobovits (1970) (อ้างถึงใน อมรศรี แสงส่องฟ้า 2545 : 51) ที่กล่าวว่าแรงจูงใจเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญนอกจาก ความถนัด สติปัญญา และความมานะพยายาม ซึ่งแรงจูงใจแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก วรณี ลิ้มอักษร (2554) และ นุชลี อุภัย (2555) แรงจูงใจภายในเกิดจากองค์ประกอบภายในของบุคคลนั้นคือทัศนคติ และแรงจูงใจภายนอกคือองค์ประกอบภายนอกอันได้แก่ การจัดการเรียนการสอน เนื้อหาวิชา และผู้สอน ดังนั้นปัจจัยที่สนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษให้ประสบความสำเร็จ ได้แก่ แรงจูงใจทั้งภายในและภายนอก และทัศนคติ

3. ในส่วนพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาพบว่า หลังจากทีนักศึกษาผ่านรายวิชาการศึกษาทั่วไปภาษาอังกฤษที่เป็นวิชาบังคับรายวิชาละ 3 หน่วยกิตจำนวน 4 รายวิชา (12 หน่วยกิต) ในชั้นปีที่ 2 จากตารางที่ 11 พบว่านักศึกษาร้อยละ 11 มีการฝึกทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษน้อยกว่าเดือนละครั้ง ไม่ว่าจะเป็นการฝึกทักษะการฟังจากเพลงภาษาอังกฤษ ดูภาพยนตร์เสียงในฟิล์มภาษาอังกฤษ การสืบค้นข้อมูลภาษาอังกฤษจากอินเทอร์เน็ต หรือการติดต่อสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษทางสื่อสังคมออนไลน์ และนักศึกษาร้อยละ 11 อ่านหนังสือหรือหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน รวมทั้งเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมหลังจากผ่านรายวิชาภาษาอังกฤษในชั้นปีที่ 2 แล้วในระดับน้อย ซึ่งอาจอธิบายได้ว่า ในชั้นปีที่ 3-4 ทีนักศึกษาไม่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษนั้น นักศึกษามีการฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาอังกฤษน้อย เมื่อ อาจเป็นผลให้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษลดลง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของนางสมร พงษ์พานิช (2551) ว่าปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในที่ชุมชนเกิดจากการขาดการฝึกฝนและประสบการณ์ในการพูดเพื่อการสื่อสาร การฝึกฝนเป็นประจำอย่างต่อเนื่อง ทำให้ผู้เรียนกล้าพูด และมีทักษะในการใช้ภาษาที่ดีขึ้น อนึ่งผู้เรียนที่มีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษ อาจมีปัญหาในการสมัครงานหรือการประกอบอาชีพที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในอนาคต จากผลของงานวิจัย การที่นักศึกษาไม่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นปีที่ 3-4 อันเนื่องมาจากหลักสูตรมีผลทำให้นักเรียนไม่สามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารได้ ดังที่ชิตพิมล พลสมบัติ (2549) และ เนตรปรียา ชุมไชโย (2548) ได้กล่าวว่าปัญหาหรือสาเหตุที่ทำให้พูดภาษาอังกฤษไม่ได้ส่วนหนึ่งมาจากโครงสร้างหลักสูตรที่ขาดความต่อเนื่อง

4. ในส่วนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ พบว่านักศึกษาสามารถเข้าใจคำถามและประโยคบอกเล่าอย่างง่าย ๆ และสามารถพูดโต้ตอบเกี่ยวกับสถานการณ์พื้นฐานทางสังคม เช่น

การแนะนำตัว การสนทนาอย่างง่าย ๆ ที่มีได้เตรียมตัวมาก่อน เช่นเรื่องเกี่ยวกับตนเองและครอบครัว ได้ด้วยความรู้ทางภาษาในระดับมาก แต่เมื่อต้องตอบคำถามที่ต้องให้เหตุผล หรืออธิบายขั้นตอนวิธีการ นักศึกษาไม่สามารถเจรจาโต้ตอบได้อย่างคล่องแคล่ว ในส่วนของการพูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหัวข้อที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน หรือหัวข้อที่ไม่คุ้นเคย นักศึกษามีความสามารถในฟังหรือโต้ตอบ ความถูกต้องและความคล่องแคล่วในระดับปานกลาง (จากตารางที่ 15) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของพัชรिता วงศ์ใจหาญ (2546 : 2) ที่ว่านักศึกษาสถาบันราชภัฏเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยพายัพ และมหาวิทยาลัยแม่โจ้ขาดทักษะการฟังพูดมากกว่าทักษะอื่น

สิ่งที่ค้นพบจากงานวิจัยอีกประการหนึ่งคือคะแนนเฉลี่ยในส่วนของความถูกต้องในการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในเกณฑ์ต่ำที่สุด รองจากเกณฑ์การฟังและการโต้ตอบ และเกณฑ์ความคล่องในการใช้ภาษา ซึ่งอาจมีสาเหตุเดียวกันคือการขาดการฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเช่น การฝึกทักษะภาษาอังกฤษจากการอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ การใช้ภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษาในชีวิตประจำวัน และการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมนอกชั้นเรียนเป็นต้น ซึ่งการฝึกฝนดังกล่าวเป็นการเรียนภาษาแนวธรรมชาติ หลังจากผ่านรายวิชาการศึกษาทั่วไปภาษาอังกฤษที่ศึกษาตามหลักสูตรแล้ว ซึ่งสอดคล้องกับเนตรปรีญา ชุมไชโย (2545) ที่กล่าวว่า การเรียน ภาษาอังกฤษแนวธรรมชาตินั้น เมื่อฝึกฝนจนถึงระดับใช้งานได้ก็จะเกิดทักษะ และจะคงอยู่ในสมองของผู้เรียนตลอดไป ซึ่งจะต้องใช้เวลาและความมีวินัยในการฝึก

สรุปความสามารถในการสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยพายัพ ในภาพรวมอยู่ที่ระดับเริ่มของมีอาซีฟ ซึ่งอาจอธิบายได้ว่ารายวิชาภาษาอังกฤษทั้ง 4 รายวิชาที่บังคับให้นักศึกษาทุกคนเรียนเป็นรายวิชาศึกษาทั่วไปที่เน้น 4 ทักษะคือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน โดย 2 วิชาแรกเรียนในชั้นปีที่ 1 เน้นการสนทนาในชีวิตประจำวันและการตอบคำถาม ส่วนรายวิชาที่ 3-4 เรียนในชั้นปีที่ 2 เน้นทักษะการอ่านและการเขียน และการตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่เรียนแทนที่จะฝึกทักษะการสนทนา หรือทักษะการพูดเพื่อแสดงความคิดเห็น แสดงเหตุผล หรือการอธิบายขั้นตอนต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Al-Mohanna (2011) ว่าในชั้นเรียนที่ผู้สอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศให้ตนเองเป็นศูนย์กลาง และไม่เปิดโอกาสหรือให้อิสระแก่ผู้เรียนในการพูด แต่กลับเล่นบทบาทของผู้เรียนโดยเป็นผู้พูด แทนที่จะเป็นผู้จัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับผู้เรียน ผู้เรียนส่วนมากจึงไม่สามารถสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษได้ติดตรงกันข้ามผู้เรียนส่วนใหญ่มักจะถูกฝึกให้ตอบคำถามเป็นคำๆ มากกว่าการพูดเป็นประโยค

5.4 ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่องการสำรวจความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกของมหาวิทยาลัยเอกชนในจังหวัดเชียงใหม่ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

5.4.1 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

จากผลการวิจัยที่พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่คิดว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญและจำเป็นสำหรับงานในอนาคตมากที่สุด และต้องการพัฒนาทักษะในการสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษของตนเองมากที่สุด แต่นักศึกษาส่วนใหญ่ชอบภาษาอังกฤษในระดับปานกลางถึงระดับมาก และนักศึกษามีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับน้อยถึงปานกลาง คณะผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

5.4.1.1 ผู้บริหารสถานศึกษา

- กำหนดนโยบายให้การทดสอบความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นส่วนหนึ่งของการสำเร็จการศึกษา

- กำหนดผู้รับผิดชอบและจัดสรรงบประมาณในการจัดกิจกรรมพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษให้นักศึกษาในชั้นปีที่ 3 และ 4

5.4.1.2 ฝ่ายวิชาการ

- บริหารจัดการ/ปรับปรุงหลักสูตรรายวิชาศึกษาทั่วไปภาษาอังกฤษที่เน้นการสื่อสารตั้งแต่ภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวัน จนถึงการอภิปราย แสดงความคิดเห็น ให้เหตุผล ข้อเสนอแนะอย่างต่อเนื่องเพื่อเพิ่มโอกาสให้นักศึกษาได้พัฒนาทักษะการสื่อสารโดยการใช้ภาษาอังกฤษ

- บริหารจัดการให้นักศึกษาได้เรียนหรือร่วมกิจกรรม/โครงการที่นักศึกษาได้ฝึกทักษะภาษาอังกฤษทุกชั้นปีจนกว่าจะจบการศึกษาเพื่อเพิ่มโอกาสให้นักศึกษาได้พัฒนาทักษะการสื่อสารโดยการใช้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง

- วางนโยบายให้ทุกสาขาวิชาในหลักสูตรไทยจัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษในรายวิชาเฉพาะอย่างน้อย 1 รายวิชา

5.4.1.3 ผู้บริหารสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

สาขาวิชาภาษาอังกฤษร่วมกับสำนักวิชาศึกษาทั่วไปปรับปรุงรายวิชาศึกษาทั่วไปภาษาอังกฤษโดยเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 รายวิชาที่มีความแตกต่างด้านระดับการสื่อสารจากภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ถึงการอภิปราย แสดงความคิดเห็น ให้เหตุผลและข้อเสนอแนะ

5.4.1.4 คณาจารย์

- จัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์ได้จริงเพื่อเป็นการส่งเสริมทัศนคติที่ดีให้ยิ่งขึ้น

- จัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องและฝึกหัดจนกระทั่งสามารถสื่อสารได้โดยอัตโนมัติ

- ประเมินผลความสามารถด้านการฟัง-พูดมากกว่าทักษะด้านอื่น